

Arrest

nr. 172 964 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 26 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring duidelijk niet gegrond is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

1.1 In de mate waarin de verzoekende partij betwist dat zij onregelmatig in het Rijk verblijft, aangezien het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingestelde beroep nog steeds hangende is en zij aldus is gerechtigd op het Belgisch grondgebied te verblijven, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 162 171 van de Raad van 16 februari 2016 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij dit middelenonderdeel.

1.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat “[o]ok andere rechten zoals steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op een arbeidskaart, recht op een gepaste verzorging, ondanks de aflevering van een bijlage 35 door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang [komen]”, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 162 171 van de Raad van 16 februari 2016 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat de bijlage 35 geen geldingskracht meer heeft. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij dit middelenonderdeel. De Raad wijst er ten overvloede op dat het feit dat de verzoekende partij naar aanleiding van het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingediende beroep in het bezit werd gesteld van een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35) niet impliceert dat zij over een verblijfsrecht beschikt en dat zij niet langer valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bijlage 35 vermeldt overigens ook uitdrukkelijk: “De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

1.3 In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het non-refoulementbeginsel, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Somalië. Aan de verzoekende partij wordt enkel het bevel gegeven het Belgisch grondgebied te verlaten, alsook het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. In casu is er geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf dat het beroep dat zij heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, haar verplichting om het grondgebied te verlaten schorst. Inderdaad verhindert artikel 39/70 van de vreemdelingenwet dat het bestreden bevel hangende de beroepsprocedure gedwongen kan worden uitgevoerd. De schending van het non-refoulementbeginsel kan niet worden aangenomen.

1.4 In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in casu beperkt tot de stellingen dat zij een schorsend beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de uitvoering van de bestreden beslissing “een risico [inhoudt] op terugkeer naar herkomstland waar men een gevaar loopt”, dat “[haar] doofheid [...] thans medisch [wordt] behandeld” en dat zij “lijdt aan een depressief syndroom”. De verzoekende partij geeft echter geen verdere uitleg noch brengt zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd (RvS 10 maart 2015, nr. 11.124 (c)). De Raad laat tevens gelden dat het de verzoekende partij steeds vrijstaat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. Bovendien verhindert niets de verzoekende partij om overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet een verlenging aan te vragen van de termijn die is toegekend om het grondgebied te verlaten.

1.5 Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003). De verzoekende partij kan de schending van artikel 6 van het EVRM aldus niet met goed gevolg opwerpen.

Ten overvloede kan worden aangestipt dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij dit middelenonderdeel, nu blijkt dat zij tijdens de behandeling van haar hoger beroep in het Rijk aanwezig was en zij aldus haar beroep heeft kunnen volgen en de zitting heeft kunnen bijwonen.

2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de mate waarin de verzoekende partij in essentie betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten tijdens de tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende beroepstermijn werd genomen en dat de bestreden beslissing aldus voorbarig werd gegeven, merkt de Raad op dat indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet “onverwijld” een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de gemachtigde op 3 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) heeft genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aldus terecht geoordeeld dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigerde te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen en dat de verzoekende partij op dat tijdstip onregelmatig in het Rijk verbleef.

De Raad benadrukt bovendien dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

De schending van de motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De middelen lijken, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 april 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 juni 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 april 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat indien de Belgische staat een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft vooraleer de beroepstermijn tegen de beslissing van de CGVS is verlopen, dit bevel voorbarig is en VzP verplicht is om binnen de dertig dagen beroep aan te tekenen, anders is het bevel definitief en wordt het beroep om die reden onontvankelijk verklaard. De advocaat van VzP stelt dat hij contact heeft opgenomen met VzP, maar dat VzP geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Voor het overige gedraagt hij zich naar de wijsheid. Mr. TYTGAT vraagt tevens vast te stellen dat VwP niet aanwezig is.”*

3.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 april 2016, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 18 april 2016 opgenomen grond.

3.2.2 Voor zover de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting enerzijds betoogt *“geen nieuwe elementen [te hebben aan te brengen]”* en zich anderzijds gedraagt naar de wijsheid van de Raad en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 april 2016, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

kamervoorzitter.

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU